

La finestra oberta

ELISABET ZOPPETTI

Promeses, promeses, promeses...

Val la pena recordar que l'anterior cap de Govern, **Antoni Martí**, va manifestar davant el Consell General, que considerava un compromís crear una unitat de radioteràpia pels malalts de càncer. Estic parlant de compromís, no de promesa. En plena campanya electoral de les eleccions generals del 2019, DA, el partit del senyor **Antoni Martí**, es va manifestar a favor de la unitat de radioteràpia al país. Fou una de les promeses incloses en el seu programa electoral. Però no eren els únics. Progressistes-SDP vàrem considerar que era una servei sanitari necessari, i vàrem defensar, de manera ferma, tenir aquest servei al país.

No cal que faci esment de qui va guanyar les eleccions de 2019. **Antoni Martí** va ser substituït per **Xavier Espot Zamora**, i tot apuntava que la promesa electoral, que no compromís, de crear una unitat de radioteràpia al país es mantindria. Fins i tot puc dir que hi va haver un intent de presentació del que seria la unitat i el seu emplaçament, però la promesa va arribar fins aquí.

Quatre anys més tard, en la darrera celebració del Dia del càncer de Mama, Assandca tornà a recordar la promesa oblidada, que va començar com un compromís. Els malalts de càncer, sigui del tipus que sigui, han de marxar fora del país per continuar el seu tractament. Agafen un ta-

xi que els porta al centre hospitalari corresponent, on segueixen el tractament i quan acaben els tornen a recollir, per fer dos-cents i escaig quilòmetres després de rebre un tractament força agressiu. La majoria de les vegades, tenen dificultats per poder desplaçar-se sense ajuda. A més, en les darreres setmanes s'ha parlat dels taxistes que fan aquests viatges exprés, perquè el pagament que reben per part de la Caixa Andorrana de Seguretat Social ha esdevingut insuficient. L'augment del carburant i del cost de la vida feia que els seus ingressos haguessin disminuït, i això no s'havia tingut en compte.

En segon lloc, sembla que alguns taxistes es resisteixen a fer els viatges, davant la responsabilitat que els suposa recollir els malalts, que –tal tal com ja he dit– en molts dels casos necessiten el suport d'una altra persona per poder desplaçar-se, des de l'interior del centre sanitari fins al vehicle.

Els Progressistes considerem indignant la situació en la qual es troben els nostres malalts, perquè són

nostres. Tots tenim un parent amic o familiar o coneixem algú que ha estat diagnosticat de càncer, i sabem els patiments d'aquestes persones.

Resulta que no podem tenir una unitat de radioteràpia al país, perquè els gestors polítics de l'hospital públic consideren que no surt a compte: les màquines es queden obsoletes abans de ser amortitzades i la despesa que suposa no compensa, amb els malalts que el país té. És millor que facin més de 400 quilòmetres en un sol dia, i rebin el seu tractament fora de les nostres fronteres.

Aquests gestors, i els dos ministres de Salut –el senyor **Martínez Benazet** i el senyor **Albert Font Masip**– desconeixen o obliden que l'article 30 de la Constitució reconeix el dret a la protecció de la salut i a rebre prestacions. Davant aquest menysteniment dels drets de la ciutadania les recents declaracions que l'any vinent tindrem un cens fiable de malalts que pateixen càncer són una burla. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP